

«Άρα λοιπόν ας ζητώ μεν τα προς την ειρήνην και τα προς την οικοδομήν αλλήλων» (Ρωμαίους, ιδ':19)

«Διά τούτο παρηγορείτε αλλήλους, και οικοδομείτε ο εις τον άλλον, καθώ ς και κάμνετε» (Α' Θεσσαλονικείς, ε':11)

Μια καλή οικοδομή πρέπει να στηρίζεται σε γερά θεμέλια, έτσι ώ στε να μη κινδυνεύει να καταρρεύσει. Το ίδιο ισχύει και για την πνευματική οικοδομή, κάθε αναγεννημένου χριστιανού, της οποίας ισχυρό θεμέλιο πρέπει να είναι ο Ιησούς Χριστός, σύμφωνα με το γραμμένο, '...έκαστος όμως ας βλέπη πως εποικοδομεί• διότι θεμέλιον άλλο ουδείς δύναται να θέση παρά το τεθέν, το οποίον είναι ο Ιησούς Χριστός' (Α' Κορινθίους, γ':10,11).

Βέβαια η πνευματική οικοδομή κάθε χριστιανού αποτελεί μέρος της πνευματικής οικοδομής που λέγεται 'εκκλησία του Ιησού Χριστού', στην οποία ανήκουν όλοι όσοι έχουν γνωρίσει τον Ιησού Χριστό σαν προσωπικό τους Σωτήρα και για τους οποίους ισχύει επίσης το γραμμένο,

'εποικοδομηθέντες επί το θεμέλιον των αποστόλων και προφητών, όντος ακρογωνιαίου λίθου αυτού του Ιησού Χριστού• εν τω οποίω πάσα η οικοδομή συναρμολογουμένη αυξάνεται εις ναόν άγιον εν Κυρίω• εν τω οποίω και σεις συνοικοδομείσθε εις κατοικητήριον του Θεού διά του Πνεύματος' (Εφεσίους, β':20-22).

Συνεπώ ς αυτός που μένει και στηρίζεται στον Ιησού Χριστό, θα μένει στερεωμένος, ασάλευτος και θα έχει καρπό πολύ (Ιωάννης, ιε':5). Ο καρπός πρώ τιστα είναι αυτός που χορηγεί το Άγιο Πνεύμα στη ζωή του πιστού (Γαλάτας, ε':22,23), αλλά και ο καρπός των χειλέων που ομολογούν το όνομα του Κυρίου (Εβραίους, ιγ':15), όπως και ο καρπός αυτής της ομολογίας που είναι η σωτηρία άλλων ανθρώπων (Ρωμαίους, α':13).

Είναι σημαντικό να γνωρίζουμε, όλοι όσοι λέμε ότι έχουμε αναγεννηθεί από τον Πατέρα Θεό, ότι οικοδομούμε πάνω στο βράχο που είναι ο Χριστός, αν ζούμε ακούγοντας και εκτελώντας τις εντολές του Κυρίου (Ματθαίος, ζ':24).

Σύμφωνα με το λόγο του Θεού, η εκκλησία οικοδομείται μέσω των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος, των διακονιών που δίνει ο Κύριος Ιησούς και των ενεργημάτων του Πατέρα Θεού. Ο απόστολος Παύλος παρομοιάζει τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος και τη μεταξύ τους

σχέση, με τα μέλη του φυσικού σώματος και τη μεταξύ τους συνεργασία. Δηλαδή όπως ☐ δεν υπάρχει ανταγωνισμός μεταξύ των μελών του σώματος, αλλά το κάθε μέλος επιτελεί συγκεκριμένο έργο, συνεργάζεται και συμπάσχει με τα υπόλοιπα, το ίδιο πρέπει να συμβαίνει μεταξύ των μελών του σώματος του Χριστού που απαρτίζουν την εκκλησία.

Όσοι λοιπόν λέμε ότι ανήκουμε στην εκκλησία του Χριστού, ☐ να ξέρουμε ότι έχουμε ανάγκη ο ένας τον άλλον γιατί ανήκουμε στο ίδιο σώμα με κεφαλή τον ίδιο Σωτήρα, τον ☐ Ιησού Χριστό. Άρα αν καθένας από μας έχει κάποιο χάρισμα, όταν αυτό το ενεργούμε ☐ δια του Αγίου Πνεύματος, τότε γίνεται οικοδομή σε όλα τα μέλη της εκκλησίας. Αν προς το παρόν, δεν έχουμε ακόμα κάποιο χάρισμα, ο λόγος του Κυρίου μας συστήνει να ζητάμε και μάλιστα τα καλύτερα χαρίσματα με σκοπό να συμμετέχουμε όλοι στην οικοδομή της εκκλησίας ☐ (Α' Κορινθίους, κεφάλαια ιβ', ιγ' και ιδ').

Όσο αφορά τις διακονίες του αποστόλου, του προφήτη, του ευαγγελιστή, του ποιμένα και του διδασκάλου, που δίνει ο Κύριος Ιησούς, ο ρόλος τους είναι για την τελειοποίηση των αγίων και για την οικοδομή του σώματος του Χριστού, μέχρι να φθάσουμε στην ενότητα της πίστεως και της επίγνωσης του Υιού του Θεού, έτσι ώστε να μην είμαστε κυματιζόμενοι και περιφερόμενοι με ανέμους διδασκαλίας που διαδίδουν δόλιοι ☐ και πανούργοι άνθρωποι που μεθοδεύουν την πλάνη. Αλλά με την αληθινή ☐ αγάπη που είναι ο σύνδεσμος της τελειότητας, να αυξηθούμε στον Χριστό, που είναι η κεφαλή του σώματος, ☐ από τον οποίο ολόκληρο το σώμα συναρμολογείται και συνδέεται με κάθε συνάφεια των μελών που συνεργάζονται και σύμφωνα με την ανάλογη ενέργεια καθενός μέλους ξεχωριστά επιτυγχάνεται ☐ και η δική του αύξηση, αλλά και του σώματος συνολικά (Εφεσίους, δ':11-16).

Συνεπώς όταν το κάθε παιδί του Θεού, κάνει αυτό που του έχει αναθέσει ο Κύριος, τότε και αυτό αυξάνεται πνευματικά αλλά και αποτελεί ένα ζωντανό λίθο που συντελεί στο να ☐ υπάρχει σωστή οικοδομή και στα άλλα μέλη της επί μέρους εκκλησίας που αυτό ανήκει. Τα μέλη αλληλοσυμπληρώνονται και συνεργάζονται μεταξύ τους και με την προϋπόθεση ότι ☐ υπάρχει ενότητα με τον Κύριο, που σημαίνει ότι κάθε μέλος είναι υπό την εξουσία Του, υπάρχει αποδοτικότητα και αποτελεσματικότητα. Αυτή η προϋπόθεση φαίνεται όταν ο Κύριος, μετά την ανάστασή Του, πρώτα ☐ ρώτησε ☐ τον Πέτρο αν τον αγαπάει περισσότερο από όλα και μετά του ανέθεσε το έργο να βόσκει ☐ τα αρνιά Του (Ιωάννης, κα':15-18).

Όσο αφορά τα ενεργήματα του Πατέρα Θεού λέμε ότι ο απόστολος Παύλος απευθυνόμενος στα αδέρφια της εκκλησίας της Εφέσου, μεταξύ άλλων αναφέρει ότι ζητάει από τον Θεό να γνωρίσουν το υπερβάλλον μέγεθος της δυνάμεώς Του, σύμφωνα με την κυρίαρχη εξουσία Του, την οποία ενέργησε στον Χριστό, όταν Τον ανέστησε από τους νεκρούς και Τον κάθισε στα δεξιά Του στα επουράνια (Εφεσίους, α΄:19-20). Οπότε ενέργειες δυνάμεως του Θεού είναι οι νεκραναστάσεις, οι θεραπείες από ανθρωπίνως ανίατες ασθένειες και γενικά κάθε υπερφυσική ενέργεια που κάνει ο Θεός, είτε απευθείας ο Ίδιος, είτε μέσω των δικών Του ανθρώπων, με σκοπό τη σωτηρία και την πνευματική αύξηση των ανθρώπων, αλλά και την τιμωρία όσων επιμένουν αμετανόητοι να πράττουν την αμαρτία.

Τέτοιες ενέργειες δυνάμεως του Θεού, βλέπουμε πολλές μέσα στο γραπτό λόγο Του, όπως π.χ. η θεραπεία του χωλού μέσω των αποστόλων Πέτρου και Ιωάννη (Πράξεις, γ΄:1-16), η θεραπεία του Αινέα και η ανάσταση της Δορκάδας μέσω του αποστόλου Πέτρου (Πράξεις, θ΄:32-42), η τύφλωση του μάγου (Πράξεις, ιγ΄:6-12) και η ανάσταση του Εύτυχου μέσω του αποστόλου Παύλου (Πράξεις, κ΄:9-12). Αυτά τα θαύματα έγιναν αιτία να πιστέψουν στον Κύριο πολλοί άνθρωποι, αλλά και να αυξηθεί η πίστη των πιστών. Βέβαια για να εμπιστευτεί ο Κύριος σε κάποιον το χάρισμα να ενεργεί θαύματα και ιάματα, απαιτεί εκ μέρους του αφιέρωση, όπως αυτή των προαναφερθέντων αποστόλων (Λουκάς, ις΄:11).

Ακόμη έχοντας υπόψη ότι οι 'βασικές κολώνες' της οικοδομής της εκκλησίας του Χριστού είναι η διδαχή των αποστόλων, η κοινωνία μετ' αλλήλων, η κλάση του άρτου και οι προσευχές (Πράξεις, β΄:42), είναι σημαντικό να πούμε, ότι κάθε ενέργειά μας και κάθε χάρισμα, θα συντελεί στην οικοδομή των άλλων αδελφών μας, μόνο όταν ενισχύουν αυτές τις πνευματικές 'κολώνες' και ενεργούνται μέσα στα όρια που αυτές καθορίζουν.

Τέλος είναι σημαντικό επίσης να αναφέρουμε ότι στην ερώτηση ενός νομικού, 'ποιος είναι ο πλησίον μου;', ο Κύριος του απάντησε λέγοντας αρχικά τη γνωστή σε πολλούς παραβολή του καλού Σαμαρείτη. Στη συνέχεια, τον ρώτησε ποιος από τους τρεις που πέρασαν κοντά στον πληγωμένο από τους ληστές, έγινε πλησίον του. Εκείνος του απάντησε, 'αυτός που έκανε έλεος σ' αυτόν' και ο Κύριος του είπε να πάει και να κάνει και αυτός το ίδιο (Λουκάς, ι' :25-37). Έτσι ο Πατέρας Θεός, θέλει από εμάς που λέμε ότι είμαστε παιδιά Του, να γίνουμε πλησίον σε όσους 'πληγωμένους από ληστές' φέρνει πλησίον μας,

κάνοντας έλεος σ' αυτούς και βοηθώντας τους να γιατρευτούν.

Συνοψίζοντας λέμε ότι όλοι όσοι έχουμε αναγεννηθεί από τον Πατέρα Θεό, είμαστε πνευματικά αδέρφια και σαν αδέρφια είναι απαραίτητο να φροντίζουμε να έχουμε ειρήνη μεταξύ μας και να συμμετέχουμε στην οικοδομή ο ένας του άλλου. Προς το σκοπό αυτό να ζητάμε από τον Πατέρα Θεό να μας δείξει τί έργο μας έχει αναθέσει μέσα στην επί μέρους εκκλησία του Χριστού που ανήκουμε και με τη βοήθειά Του, να το φέρουμε εις πέρας. Για τον ίδιο λόγο, είναι σημαντικό όταν συναναστρεφόμαστε με ανθρώπους, αδελφούς ή μη, η σκέψη μας και η προσευχή μας να είναι, 'πώς με τα λόγια μου και τα έργα μου θα γίνω πλησίον, σ' αυτόν που ο Κύριος με έφερε ή μου έφερε πλησίον;'. Αν κάνουμε αυτά, τότε η ειρήνη του Θεού και γενικά όλος ο καρπός του Αγίου Πνεύματος θα υπάρχει συνεχώς στη ζωή μας και θα τον μεταδίδουμε και στους πλησίον μας. Αμήν.